

HÄX- PROVET

MAJ BYLOCK

HÄX- PROVET

MAJ BYLOCK

 SAGA
EGMONT

Maj Bylock

HÄXPROVET

SAGA EGMONT

Häxprovet

Copyright © 1989, 2017 Maj Bylock og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711746660

1. E-boksutgåva, 2017

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

Till

Erik, Johan och Christian

I

- Spring! ropar Anneli och föser sin lilla syster framför sej på stigen.

-Skynda dej, spring!

Hon har gråten i halsen. Det är brått. Men det har snöat och stigen ner till ladugården är brant och hal. Lillflickans fötter halkar hit och dit och själv kan Anneli inte hjälpa henne. Hon har ju den stora vattenhinken som hon måste bära.

-Dockan! kinkar femåringen och försöker vända.

Hon har visst tappat den i snön.

-Du får den sen, lovar Anneli. Jag letar reda på den.

Hon skulle ha kunnat lova vad som helst just nu. Bara ...

Äntligen har hon motat in den lilla i ladugården. Hon ger henne ett fång hö att krypa ner i.

-Lägg dej och sov en stund, ber hon. Eller sjung en sång för killingarna. Men stanna nere i höet så att du inte fryser! Jag kommer snart tillbaka.

Hastigt drar hon fram en brödbit ur förklädesfickan och ger den till flickan.

-Här får du!

Den lilla glömmer att gnälla, för hon är hungrig. Hon skulle redan ha fått sin kvällsgröt och stoppats i säng, om inte ...

Getterna bräker och killingarna skuttar runt i kätten. Kon rycker i sitt rep och ser förebrående efter Anneli. Hon hade trott att höet var till henne.

Anneli skjuter igen ladugårdsdörren utifrån. Så tar hon den tomma hinken och fortsätter ner mot källan.

Mor har bett henne att hämta mycket vatten. Det räcker inte med grytan som redan står över elden uppe i stugan.

Annelis hjärta bankar. Hon är så rädd. Hur ska hon klara detta? Mor skulle inte ha fått det nya barnet på länge än. Och ändå ...

Om bara far hade varit hemma! Men han gav sej ut på rävjakt tidigt i morse. Springa och hämta hjälp hos grannen är inte att tänka på. Vägen är alldeles för lång och går rakt genom den mörka skogen. Dit skulle Anneli inte hinna.

Där nere ligger källan! Men Anneli kan inte springa ända fram. Hon måste krypa den allra sista biten. Att hämta vatten när det är isigt och halt är farligt. Det här är ingen vanlig källa. Det är en tjärn som kallas Bottenlösen. Faller man ner i den, så är man evigt borta.

Äntligen når hon vattenbrynet!

Som väl är slipper Anneli knacka upp en vak. För Bottenlösen är alltid öppen, också när andra tjärnar fryser till. Ingen har någonsin sett Bottenlösen frusen.

Ytan är blank och stilla. Den speglar tallarnas röda stammar och drivorna av snö längs kanten. Anneli böjer sej framåt så långt hon törs och ser sin egen bild. Ett ansikte som är bra blekt och ängsligt. En ljusbrun fläta som hänger fram över ena axeln.

Men vad är detta?

Hon är ju inte ensam! Strax bakom hennes eget skymtar ett annat ansikte i vattenspegeln. En gumma med vitt och

stripigt hår. Och ögonen ... De brinner som om de var av eld!

En gumma? Hon kanske kan hjälpa Anneli med mor?

Anneli vänder sej hastigt om. Men stigen ligger tom. Vart tog den gamla vägen? Kanske hon redan har skyndat före upp till stugan?

Anneli låter hinken sjunka ner i vattnet och vattenspegeln bryts.

Det kommer att behövas mycket vatten!

Anneli fyller hinken ända till brädden. Den blir för tung! Hon orkar knappast lyfta den och vattnet skvalpar över. Kjolen och förklädet blir våta. Strumporna genomsura. Det klafsar i näverskorna för varje steg hon tar.

Hon måste stanna gång på gång och vila. Oroligt ser hon sej omkring. Om gumman har gått före upp till mor borde det finnas spår i snön. Men allt som syns är spåren efter Anneli. Och de går ner till källan, inte upp till stugan.

Flämtande kämpar hon uppför den branta backen med den tunga hinken. Så snubblar hon på något som sticker upp ur snön.

Dockan!

Anneli har själv gjort den åt sin lillasyster av ett vedträ. Dockan har hår av mossor och armar av torra kvistar som står ut. Runt magen har den en kjol av en blårutig tygbit.

Hon sätter dockan överst på en snödriva.

Då hörs ett skrik!

Det skär rakt genom Anneli och hon blir stel som dockan.

Så ett skrik till! Ett svagt, mest som ett pip ifrån en kattunge.

Barnet är fött!

Anneli rusar in i stugan. Hon hoppas att gumman ska finnas där och hjälpa mor. Men nej! Här inne finns bara mor och barnet.

Nu måste allt gå fort. Anneli hinner inte fråga, knappast tänka. Så gott hon kan gör hon allt, som mor säger till henne att göra. Först söker hon fram något att svepa barnet i. Så blandar hon det heta vattnet med kallvatten ur hinken. Det måste bli lagom varmt så att hon kan tvätta av den lille.

Lätt är det inte. Han sprattlar och den lilla kroppen glider mellan hennes händer. Det är ett under att hon inte tappar honom ner på golvet.

Å, han är spröd och liten! Tänk om hon tar för hårt!

Och hela tiden skriker han som om han inte tycker om den kalla världen. Tyst blir han inte förrän hon har torkat honom och stoppat ner honom i värmen intill mor.

Äntligen kan Anneli hämta in sin syster från ladugården. Och flickan glömmer dockan när hon får se sin lillebror. Nyfiket petar hon på små, små tår och fingrar.

Att lägga lillasyster blir inte lätt i kväll. Hon kravlar som en grävlingunge under fårskinnsfällan när Anneli försöker stoppa om henne.

Äntligen blir det lugnt i stugan.

På härden har brasan sjunkit ihop till glöd och kölden har genast börjat tränga in genom springorna runt dörren och i väggarna. Anneli huttrar till och lägger på mer ved.

Men det är inte kylan som är farligast i natt. Mor har berättat att så länge det finns ett odöpt barn i stugan, får elden inte slockna. Om här blir mörkt kan trollen komma smygande och rycka till sej barnet. Istället lägger de en trollunge i vaggan. Först märks det ingen skillnad. Men

snart växer det ut svans och klor på ungen. Kroppen blir grå och luden.

Anneli smyger bort till bädden där mor har somnat med pojken på sin arm. Länges står Anneli och smeker barnets mjuka hår och känner den varma andedräkten från den lilla näsan. Inte ska trollen få byta till sej honom! Tänk, han kan redan krama hennes finger!

Snart flammar brasan och det blir ljust och varmt igen. Anneli slutar huttra. Det drar i ögonlocken. Men hon tänker då inte somna! Spikrak sitter hon där på bänken intill spisen. Hon tänker vakta mor och syskonen ända tills far kommer hem.

Sömnigt stirrar hon in i elden. Minns plötsligt gumman och hennes gyllene ögon... Vem var hon och vart tog hon vägen?

Anneli vaknar när far stampar snön från stövlarna på trappan. Hon springer genast och möter honom. Berättar ivrigt vad som har hänt.

Far brukar vara sträng. Men nu måste han väl ändå tycka att hon har varit duktig?

Hon hinner inte berätta färdigt innan han föser undan henne.

-En pojke! Äntligen har vi fått en pojke här i gården. En riktig dräng!

Anneli kryper ner till lillasyster i bädden som de har tillsammans.

En riktig dräng, sa far. Det är vad han har kallat Anneli ibland när han har varit nöjd med henne.

Tills nu.

Han skrattar lyckligt och hissar barnet.

-Tapio ska du heta, pojke. Tapio, Skogens son. Tapio hette min far och Tapio heter jag.

Anneli ser förundrad på den lille. Tänk, han får far att skratta utan att behöva göra något! Bara genom att finnas till.

Dagarna går. Den lille får skrika om han vill. Men flickorna tystas ner så fort far är i stugan. Helst vill han att lillasyster ska sitta under bordet och leka stillsamt med sin docka.

Anneli diskar, bär in ved och tvättar. Nu är hon piga. Inte dräng.

II

Dagarna går. Våren borde komma. Men vintern är lång och hård i år.

Pojken är ännu inte döpt fastän han borde ha blivit det redan innan han var en vecka gammal. Men det har varit omöjligt att ta sej ner till kyrkan.

Det går åt mycket bränsle till brasan, som både ska hålla stugan varm och jaga undan trollen. Veden som far har huggit och lagt in i skjulet är snart slut.

–På söndag ska pojken döpas, bestämmer far. Nu törs vi inte vänta längre.

Mor tänker på hur långt det är till kyrkan. Det händer att dopbarn hinner frysa ihjäl på vägen. Barn som är födda på vintern är inte särskilt starka.

Själv orkar hon ännu inte gå så långt i snön.

–Anneli följer med, säger far. Hon får gå bakom kälken och skjuta på.

Anneli blir lycklig. Det brukar ju alltid vara hon som måste stanna hemma och vakta djuren och lillasyster. Nu kan hon knappast vänta tills det blir söndag.

Äntligen!

Mor bäddar ner den lille i ett tjockt, mjukt fårskinn. Anneli lovar att vakta honom noga.